

EL POU... CALENT

revista amb safareig

de la garriga

Som una escola,
som un poble,
serem un país.
Visca Sant Lluís!

CANTANT SOTA LA PLUJA

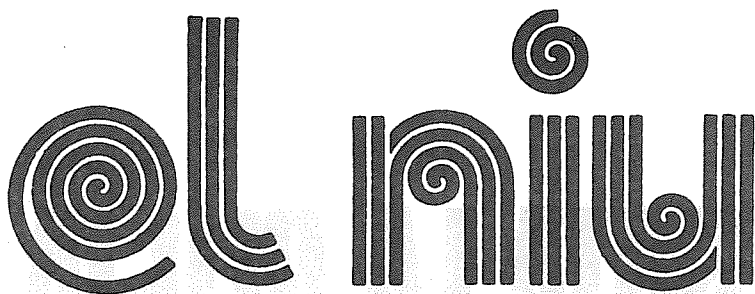
CINE ALHAMBRA

actualidad

**Ideas
Sati**

para decoración textil

**Satival
Satilene
Sati/lbra
Sati/mur**

*Gran assortiment
per a la quitxalla*

C./ CALABRIA, 63 - Tel. 871 50 48

LA GARRIGA

EL POU... CALENT

revista amb safareig

COLLABORADORS

Aurora Otero
Antoni Pardo
Aurelio Rodríguez
Esteve Mas
Glòria Font
Francesc Viñas
Francesc Archs
Joan Cruells
Joan Garriga
Jordi Valls
Jaume Guardis
Josep Musquera
Josep Mas
Julieta Sunyol
Jordi Llimargues
Manuel Vilar
Matilde Martínez
Manuel Porter
Martí Sunyol
Núria Albó
Pep Castells
Pep Torra
Pep Miró
Quique Alcántara
Josep Gascó

El Pou... Calent, no es solidaritza necessàriament amb els treballs dels seus col·laboradors.

Redacció, administració i publicitat: Saturn. 2

Imprimeix: Impremta Tura
Catalàbria, 12 - La Garriga

Preu: 35 ptes.

Sumari

Brocal.....	3
Aquest no és el camí..	4
Safareig.....	5, 6, 7, 8
Portem al Pou.....	10, 11
Recuperem la nostra història.....	12
I fa 75 anys.....	9
Informe.....	14
De veritat?.....	16
Corriola.....	17
Els Pastorets.....	18
Esports.....	19

Per cap d'any hem fet balanç al nostre poble i hem comprovat que la cosa no ha anat del tot malament. Pitjor podria haver estat, si hagués prosperat el cop a l'Estat. Amén.

Destaquem tan sols alguns fets que apareixen en el balanç. D'antuvi resulta que la Garriga sempre tira. Això diuen els que se'n van. El que no sabem és cap on tira i perquè marxen els que se'n van, i els que es queden, que hi fan. Es a dir, que tal com van les coses, no ens posem d'acord la majoria, o alguns que són la minoria però que sembla que sempre estan en la bona harmonia, ens deixaran un poble a la seva mida, que moltes vegades és estreta i ofegadora per a tants i tants garriguens que volen viure lliure, amb pau i llibertat. O sigui que amb gairebé res.

Bé, de què ens queixem? La por que hi hagué en el mes de novembre, quan es deia que travassariem aigua del nostre Congost al Llobregat contaminat de cianur, va quedar en res, ja que investigat el Congost al seu pas per la Garriga i la seva collectora, va donar cim a resultat, inexistència d'aigua, o bé que quan n'hi havia, baixava plena de merda. Amb perdó.

Encara no tenim guarderia laboral. Però i què? Ens ha vingut una delegada de Madrid —ja soc aquí!— i ha visitat els terrenys, que per cert tenen massa pocs pams segons diuen per allà. Però què més volem? En comptes de pensar en una guarderia laboral, i una Escola d'E.G.B. (que els nens se'ns fan grans!) i un Institut de Batxillerat (ja tenim mobles, bidell i secretària!) el que cal és treballar en coses més positives. Per exemple: tancar la Plaça de Can Dachs, fotre-hi els «nanos i nanes» en edat escolar, i des de la finestra de la paret de darrera de l'Ajuntament, que algú amb jornada intensiva es dediqui a ensinistrar-los. Ara geografia! Tots geografia. Ara llengua! tots llengua. Ara ballar! tots a ballar. Ara plegar! Tots cap a casa, fins demà.

I què en diem de l'11 de setembre? Els salvatges, brètols, calces tristes, culs de cabàs i colominots que trencaren la plaça de ceràmica de l'Avinguda que la població batejà amb el nom de l'11 de setembre, i tornaren a escriure amb spray: Avenida Falange, han estat posats a disposició judicial, després d'haver estat interrogats durant les 72 hores de rigor. Això és al menys, el que es deia pel poble el 28 de desembre, fum, fum, fum.

A una altra cosa: Amb tot l'any per davant no hem aconseguit ni l'ambulatori ni l'ambulància. I què? A partir d'aquest any que comença, qui se senti malament o es fereixi, cop al cap i multa, per ase. I si es posa pesat, que es busqui ell mateix un taxi per anar on calgui, que tothom té feina.

Ara bé: tenim Casal dels Avis! Això si que ha estat una cosa força positiva. Enhorabona avis i enhorabona a la Garriga! Una altra cosa encertada: La Ronda del Carril s'ha salvat un any més. No tot per cert, ha estat negatiu. Veiem-ne un altre exemple: Una nova revista ha nascut: El Pou... Calent; traduït a diferents idiomes, al Sistema Braille, i amb un tiratge semblant a l'Interviú, i sense fotografies pecaminoses, cosa que de totes maneres s'està repensant.

Resultat: De tot hi ha ragut a la vinya del Senyor, que en aquest cas és la Garriga. Amb moral, però, tot ho superarem, per allò de qui dia passa any empeny, i si cal, sempre amb el plebiscit del poble, si el país no va prou bé, declararem la independència de la Garriga. Qui avisa no es traïdor!

Feliç Any 1979

ELS BUGADERS

AQUEST NO ÉS EL CAMÍ

El nostre poble semblava que, últimament, havia donat un bon pas en el camp de l'ensenyament amb el Col·legi de Sant Lluís. Un col·legi-cooperativa on el que es respirava era un aire sa, que havia permès a molts pares poder-hi confiar els seus fills i no haver de recórrer a col·legis de fora o a internats, que no aconseguïen sovint millorar la qualitat de l'ensenyament que aquí ja havíem assolit.

A què ha estat degut això? Val la pena que hi pensem una mica.

La feina l'han fet principalment els mestres; un equip de mestres que s'han preocupat d'algunes coses més que de complir un expedient acadèmic amb unes hores estrictes de classe, i prou. Un equip que ha sabut fer escola fora de l'escola; i això es viu i es palpa en veure l'alegria amb què els nanos hi van, o amb les ganes que tenen de saludar, parlar i conèixer amb els seus professors, fora d'ella.

Ha estat un equip de mestres que s'ha mantingut unit, que ha treballat amb ganes i amb alegria veient com anava arrelant una orientació pedagògica coherent, basada en l'objectiu d'educar, desenvolupant totes les possibilitats del nen i concebant l'ensenyament com un aspecte de la seva educació global, intentant conèixer cada cas concret i prestant-li l'atenció que demanava i mereixia, superant aquell concepte de confondre l'educació amb unes normes de conducta que cal aprendre per a «portar-se bé» i donar un vernís superficial de cultura. Així s'han anat cuidant les diverses facetes pedagògiques, atenent també especialment aquells a qui costa seguir el ritme normal de la classe.

Per aconseguir-ho, a aquest equip no li ha importat treballar el que fos fora de l'horari escolar. Mentre uns mestres s'han reunit sovint a les 7 del matí a la guarderia, altres fins a altes hores de la nit, si ha calgut, han estat preparant treballs, esquemes, fitxes, notes, i també en la tasca de bastir una escola en català i ben oberta a tot el poble.

La feina ha estat molta i molt important, feta per gent del poble, o bé integrada aquí. L'elecció d'aquests mestres ha estat a cura de la junta de pares que, amb bon criteri, anaven perfilant de mica en mica la seva contractació, integrant-hi garriguencs

que, en definitiva, són els que estan veritablement «motivats» pels fins que l'escola persegueix. Pares i mestres han estat objectivament interessats que l'escola funcionés i que els alumnes en sortissin beneficiats.

Vist tot això se'ns fa cada cop més incompreensible l'actitud que, d'un cert temps ençà, pren l'actual junta directiva, desautoritzant tot allò que la majoria de mestres ha anat dient i proposant en quant a la política educativa del centre, especialment durant el darrer curs i en el primer trimestre de l'actual. La veritat és que no arribem a trobar una resposta coherent a aquesta actitud. Tot i estant d'acord que els mestres no són els únics que han de fer la política educativa, és ben cert que sense ells aquesta no té sentit, i això sembla que ha estat oblidat o que la Junta no ho vol veure. Dificilment poden complir plenament la seva comesa sense una autonomia en el camp específic que els hi és propi.

Quan sembla que el més raonable és que la direcció pedagògica del centre la porti el conjunt dels ensenyants, que la funció coordinadora i executiva recaigui sobre un o més d'aquests, elegits entre ells democràticament, i que la funció dels pares sigui la d'intervenir en el control dels resultats de l'escola, i en la correcta aplicació dels fons econòmics, ens trobem una Junta que sembla talment que consideri que l'escola és una empresa i que els mestres en són uns simples assalariats. O sigui, que la Junta hi vol ser en tot i per tot, d'una manera gairebé exclusiva.

Mentre moltes cooperatives funcionen tenint un representant dels mestres dins de la Junta, en la nostra el que es vol és un representant dels pares dins del claustre de professors, i pel que sembla, donar més importància a una tasca fiscalitzadora que de cooperació real.

Seguir pel camí emprès pot portar a un cansament del treball en equip, a la dispersió del quadre d'educadors, a una desmoralització progressiva, i convertir l'escola-cooperativa en una escola privada més, desarrelant-la del que foren es seus primitius i sans ideals.

Jordi Valls

CAJA DE PENSIONES
PARA LA VEJEZ Y DE AHORROS

“la Caixa”

de Catalunya i Balears

A LA GARRIGA: Plaça de l'Església, 1

Telèfon 871 47 40

CATALÀ A L'ESCOLA

Amb el nomenament de dos mestres de català a l'Escola Ntra. Sra. de Puiggraciós —encara en fa falta un de més— es pot dir que la quasi totalitat de nens de la Garriga aprenen el català a l'escola. L'expedient s'ha cobert, i no totalment.

Ara, només falta que a les escoles de la Garriga s'ensenyi la història, la literatura i la cultura catalana. Ah!, i que els nens catalans rebin totes les classes en català!

Els alumnes de l'institut de La Garriga han creat el seu propi quadre escènic, de l'èxit del qual no podem pas dubtar. És una gent que té moltes taules.

Canviem taules sense institut per institut sense taules i confiïm en la indústria del moble de La Garriga.

URGÈNCIES

Si es posa malalt a La Garriga provi d'anar a l'ambulatori i veurà que no n'hi ha. Llavors, avisi l'ambulància i veurà que tampoc n'hi ha. Li queda la solució de morir-se, però afanyi-s'hi perquè s'estan exhaurint els nínxols del cementiri municipal.

COSES DE DIMONIS

A la representació dels Pastorets que els garriguencs varen anar a fer als Gorchs, es veu que els dimonis, en les seves corredisses pel pati de butaques, no es van atrevir a atrapar a cap representant de la flor i nata granollerina allí presents, la seva víctima va ser... el director de la Coral Ariadna. De poc que no poden cantar!

Si repassem els noms de carrers i barris de les ciutats, veurem un clar registre dels oficis de la gent que hi vivia. La Garriga ha trencat la tradició ja que no recordem que el Sr. Soler Parxachs hagi viscut mai als Pisos del Secretari.

EFICÀCIA EXECUTIVA

Al nostre poble n'està passant una de l'alçada d'un campanar (paraula ben escaient en aquest cas) ja que ha quedat ben clar, per si algú no ho sabia prou bé, que l'escola Sant Lluís té una dependència absoluta de la paròquia.

A més, la manera com la Junta de la dita Escola resolts els problemes és per llogar-hi cadires: la seva prudència en les consultes i la seva fermesa en la decisió i execució de les solucions —la destitució de la Núria Albó com a directora— són mostres evidents d'un esperit empresarial eficaç i executiu, models dels nous temps que vivim.

Nòmés els ha faltat un detall; no han tingut en compte l'opinió de la majoria dels mestres ni la dels quatre-cents pares de la cooperativa.

Serà que això no té importància?

CONCURS FANTASMA

Sense ànims que EL POU... CALENT es converteixi en «La Gaceta de La Garriga» ens atrevim a convocar concurs oposició per a la plaça de conductor d'ambulància municipal. Evidentment no cal tenir carnet de conduir.

Per a informació i instàncies adreceu-vos a l'ambulatori.

UN «POLVET» PER A LES RATES

Hi ha molta gent a qui agrada treure's la feina de sobre o bé arranjar els problemes amb solucions el suficientment dolentes perquè tornin a ser un problema.

Després d'aquesta petita introducció, esbandirem la situació. Resulta que aquí, a La Garriga, hi ha certa gent que es queixa de que al seu carrer hi ha unes rates monstruoses, però el més bo del cas no és això, sinó que com és normal es van a queixar a l'Ajuntament, i la solució d'aquest és donar a cada veí que es queixa una bossa de raticida perquè ell mateix se les mati.

No és per res, oi? Però crec que això no és una solució massa ben trobada. Parlant clar, és «passar-se».

REGAL DE REIS

Els Reis de l'Orient han portat una furgoneta a l'Ajuntament. Ha de servir per al transport dels nens subnormals del poble cap a l'escola especial de Granollers. Llàstima que en els sis mesos que saben que els va ser concedit el crèdit de la Generalitat per a comprar-la, l'Ajuntament no hagi encara trobat un xòfer per a conduir-la. Al pas que anem, quan tindrem xòfer no sabran on és el tap per la benzina.

Advertència: si la furgoneta es rovellada de no fer-la servir, els reis ens portaran carbó.

ESCOLA MUNICIPAL O MUNICIPAL A L'ESCOLA?

Aquesta és la pregunta que es fan pares i mestres de Can Sala, després de constatar que l'Ajuntament no s'ha preocupat gens de fer totes les coses que se li havien demanat abans d'acabar el trimestre. En lloc de reparar vidre, posar estufes, etc., l'Ajuntament s'ha limitat a posar unes quantes carretades de sorra al pati. Ara bé, el que sí ha fet és permetre que un municipal anés a dormir a l'habitació de la vivenda desocupada que hi ha dalt de tot de Can Sala. D'això, ni pares ni mestres no en sabien res. En comptes de que l'escola rebí l'ajut municipal... el municipal ha anat a l'escola a clapar. Queda ben clar que l'Ajuntament s'hi ha adormit.

SAFAREIG

EN LLOC DE BANCS, MATALASSOS

A l'anterior «Pou» dedicat a la Ronda del Carril ens oblidarem de parlar del matalàs que hi jeu fa més d'un any. Segurament que tots els que aneu en tren l'heu vist més d'una vegada. Pels qui no l'han vist, el matalàs es troba a la primera casa de la Ronda, després de les oliveres anant cap a l'estació.

Trobo molt bé que l'Ajuntament, si no hi vol posar bancs, hi posi matalassos; després de tot és una atracció pels nens que surten de l'escola i pels gossos que volten per la Ronda.

Però, com a mínim, que hi posin potes, llençols i coixineres. Comoditat davant de tot.

«IDA I VUELTA» PLAÇA CATALUNYA

Una comissió de l'Ajuntament i de la junta de pares del col·legi Sant Lluís va anar a Barcelona a lliurar a la delegada del Ministeri d'Educació i Ciència un àlbum de fotos de la festa d'inauguració de la pista poliesportiva de l'esmentat col·legi.

La Delegada no els va rebre, no sabem si perquè tenia molta feina o perquè va veure que molta gent hi quedava retratada.

DONES SANGUINÀRIES

El dissabte, dia 16 de desembre, es va col·locar un banc de sang als baixos de l'Ajuntament. Quaranta garriguencs, dels quals 28 eren dones, varen anar a donar la seva sang. Segons els de la Creu Roja, aquesta xifra és molt més baixa que la d'anys anteriors. Potser perquè altres anys s'havia fet a la plaça i al matí. També, segons els de la Creu Roja, el percentatge de dones, el 70 %, és el que es manté sempre i a totes les poblacions.

Qui gosa parlar de feblesa femenina?

FESTES DE NADAL

—Has vist que hi ha als Baixos de l'Ajuntament?

—Sí, la maqueta de Can Dachs, oi?

—No home, no, és un «pessebre».

—Ah! pels rucs, oi.

LES PINTADES S'HAN ENCONGIT

Tot i haver-hi un pintor a la corporació municipal, es veu que la pintura surt cara i se n'ha de fer estalvi.

Així doncs, a la pista de handbol, situada a les ídems d'en Nualart, les ratlles que la dimensionen s'han pintat a unes mides inferiors a les que marca el reglament per a adults.

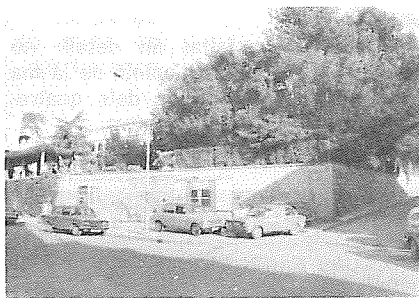
«Així els jugadors estan més junts i s'aconsegueix un grau més alt de diàleg i confraternització entre els equips rivals», ens ha dit un regidor que deu ser partidari del consens.

APARQUARIUM

Tothom sap que, en matèria de circulació, La Garriga és la pubilla del campí qui pugui. I si no, acosteuvos a qualsevol hora a un bar que hi ha davant del Balneari Blancafort. Els cotxes i motos aparquen allà on volen sense ordre ni concert: en doble fila, damunt les voreres i, gairebé, dins la cabina telefònica.

La unitat mòbil motoritzada del braç armat del poder municipal, no deu anar a firmar autògrafs a la clientela. Si algun dia hi pot aparcar li suggerim que hi faci una parada tècnica o un «carajillo» de servei i prengui nota dels infractors.

Si ho hagués fet abans potser, de passada, també haurien pogut evitar que algú trenqués la placa de l'Avinguda de l'11 de Setembre.

EL PLANY DE MOSSÈN MANEL

Per Sant Esteve, a la Doma, hi va haver plany, sense que en fos la diada.

Mossèn Manel es va plànyer d'haver-se oblidat les relíquies del nostre patró, a la parròquia.

SALUDEM I DEMANEM

Des d'aquestes pàgines saludem la nova publicació «L'Esplai» que sembla que s'orientarà cap a una funció d'agenda de les activitats locals. No obstant, en llegir el seu primer número hi va haver un punt de l'editorial que ens va preocupar. L'editorialista agraeix a l'Ajuntament l'ajuda rebuda per tal d'aconseguir una ràpida legalització.

D'on surt ara l'Ajuntament? Ens sembla que la legalització d'una publicació periòdica privada és incumbència del Ministeri de Cultura.

Creiem que els companys de «L'Esplai» haurien d'aclarir què representa tot això. A l'Ajuntament no li ho demanem perquè hauriem de fer una instància, i, francament, no ens ha tocat la grossa.

RESTRICCIONS SOLAMENT ALS POBLES

El dia de Nadal molt aparadors de les botigues del carrer gran aparegueren a les fosques i es pogué observar la total insuficiència de la il·luminació pública. Algun cervell gris se'n devia adonar i va pensar que calia més llum.

Posar més bombetes no pot ser, va dir, però les podem tenir enceses més hores. I, efectivament, l'endemà, Sant Esteve, a dos quarts de cinc, amb llum de sol tots els fanals estaven perfectament encesos.

SANT RAMON TORNA AL BARRI

Sant Ramon torna al carrer de Cardeu un xic modernitzat, però. De colors, sense garita, no tan calb. També l'han posat sota d'un balcó, per si plou. Així pot ensenyar-nos la custòdia amb tota comoditat.

UN GARBUIX

Sembla que l'equip d'alevins del Col·legi Nacional té dificultats per a entrenar al camp-encara-no-municipal de l'Olimpí. No obstant, els alevins de l'Olimpí fan servir les samarretes esportives-que-sí-que-són-particulars dels nens de l'escola Nacional. Tot un garbuix.

A CAROL HI HA MÉS SOL

De Carol arriben els aires i una estona més de sol; temps enrera, bona vista d'un turó de sorra i pins. Hores d'ara, ni sorra ni pins, i heus ací que en un temps n'hi varen dir «El sorral de Can Noguera» Apa! Ves!, entre Gratacolls, Gratabutxaques i Grataterres, la Garriga se'ns va quedant com un pollastre a mig plomar. Nois! correu, cuiteu per arreplegar algun ginebró, que l'any que ve, potser no tindrem al voltant, ni tan sols això.

INSTITUTS PER A TOTHOM!

Sabem que una comissió integrada per representants de les Associacions de Pares dels tres col·legis de la Garriga, més un membre (quin?) de l'Ajuntament, es proposa treballar intensament durant aquest curs per tal d'aconseguir l'Institut per la població. Ens en alegrem molt, car cadires, taules i pissarres (famoses arreu de Catalunya), emmagatzemades pels racons de trastams de la Casa de la Vila, esperen impacients una millor i més digna ocupació.

Pel que fa a la comissió, els desitgem sort i esperem també impacientment una informació pública de les seves gestions, que fins ara han estat rodejades del més absolut silenci. Ah! i els recordem una cosa: el que la Garriga necessita és un Institut com el de Granollers, o sigui, gratuït. Pels qui poden o pels qui volen pagar, ja tenim l'Alpe.

L'INSTITUT NACIONAL DE PREVISIÓ I ELS NOMS DELS CARRERS

No ve d'un pam!, ja hi estem tan acostumats a les disbauxes urbanístiques i toponímiques! Això ve a tomb perquè a la Garriga hi va haver un home que estimava molt el seu poble, i quan va morir li van dedicar un carrer. Era en Pere Ballús. El benemèrit Institut Nacional de Previsió, que ha demostrat sobradament el seu amor pel país i l'interès que té per fer-lo funcionar bé, ha cregut escaient canviar-li el nom; és per això que en moltes llibretes del S.O.E. hi figura el carrer amb el nom de Perez Dallu. Tot un símbol de civilització centralista!, amb ressonàncies de brigada retirat. O potser és que la seva previsió no l'arribem a entendre?

I LA HISTÒRIA CONTINUA

No s'acaba aquí la història. Tots coneixem el barri de Can Noguera, sabem que hi ha un carrer que duu el nom de carrer del Bassal; un nom ben garriguenc, tan garriguenc que es veu que a l'Institut Nacional de Previsió també li feia nosa. I què se li va acudir fer? Volent estar al dia i com que ara estan de moda els centres on venen de tot, es veu que el buròcrata de torn en devia ser un enamorat i a la llibreta del S.O.E. que li va caure a les mans li posa «calle Bazar». És ben bé allò del «Bazar de las sorpresas»! Pressionats per la burocràcia i les multinacionals, els noms dels altres carrers ja tremolen.

CAN DACHS: QUÈ SERÀ, SERÀ...?

Què s'hi farà a la Plaça de Can Dachs? De moment, l'Associació de Veïns ha adreçat una petició a l'Ajuntament demanant-li que convoqui un concurs públic d'idees sobre el futur de la Plaça. Bo seria que els garriguencs, a més de pagar-la durant una bona pila de temps, poguéssim triar el projecte que més ens agradés. Que no ens sigui imposat, vaja! No diuen que qui paga mana?

YA SOY AQUÍ

En un rapidíssim viatge-sorpresa des de Madrid, va aterrar a la Garriga una jove inspectora del Ministeri de Sanitat que, a més de fer les delícies dels nostre Sr. Alcalde, va visitar els terrenys del que diuen que serà una Guarderia Laboral, i va comunicar a l'Ajuntament que segons la nova normativa, o es donen mil metres quadrats més, o no hi ha guarderia.

Aquesta nova exigència ens va costar de pair, però ara ja comencem a entendre-la. No serà que a Madrid, coneixent la «marxa» que porta el nostre Ajuntament a l'hora de resoldre els problemes, els demanen el doble de terreny tot preveient que, quan la Guarderia estarà acabada, a la Garriga s'haurà doblat la població infantil?

D'això se'n diu visió de futur, sí senyor. I que l'Ajuntament s'espabili abans de que torni a venir una altra inspectora demanant el triple!

PERRUQUERIA

Emmy

Carrer de la Cava
LA GARRIGA

CANTANT SOTA LA PLUJA

Som una escola,
som un poble,
serem un país.
Visca Sant Lluís!

Així acabava l'himne del col·legi Cooperativa Sant Lluís Gonçaga, lletra de Núria Albó i música de Josep M. Torrents.

Amb el guirigall que s'ha armat les darreres setmanes al col·legi possiblement s'acaba una etapa de col·laboració artística i professional.

Sembla que els mestres s'han decantat per la literatura mentre que els de la junta són més aviat melòmans. La picabaralla enre fans d'una i altra activitat artística sembla que s'ha inclinat cap a un cant de caire més aviat gregorià. Si segueixen per aquest camí ni seran escola ni faran país. Pobre Sant Lluís!

ELS SUQUEROS A LA CALDERA

Fillets, quins Pastorets! Gent del PSUC fent de dimonis (cosa que per altra banda deu semblar molt encertada a la dreta tradicional del nostre poble), en Llucifer, vestit amb color vermell i negre escapant-se-li de dir: Hem de passar a l'acció directa! O sigui, un anarquista infiltrat. Ara bé: pels propers Pastorets exigim representació d'Aliança Popular, a través de l'arcàngel Sant Gabriel; del PSC a través de Sant Josep; d'UCD, per mitjà d'algun bou de l'establia; i per CDC d'algun rabadà genuïnament català. O hi són tots o no n'hi ha cap! «Val »?

REIS PER UN DIA

Davant el dens calendari electoral que ens espera El Pou... Calent creu honest avisar els seus lectors que s'està veient sacsejat des de tots els angles pels principals líders polítics locals que pulhulen per la redacció. S'està veient ben clar que som el quart poder.

Doncs bé, fins i tot se'ns va proposar que volien sortir vestits de reis a la portada com si ja haguessin guanyat les eleccions. Finalment se'ls va dissuadir tot recordant-los que de tant en tant, i encara que fos per festes, calia mantenir uns certs principis de fidelitat republicana.

ANEM PER LA DARRERA ANÈCDOTA

Deixem tranquil l'Institut Nacional de Previsió i arribem-nos fins a l'Ajuntament. És un dia al matí quan un home va per omplir-li un paperot qualsevol, d'aquests que avui són tan imprescindibles, i el funcionari li pregunta on viu, i ell tot convençut contesta: «Yo? En la calle del Teniente Morris».

Pobre Torrent dels Murrís! qui me l'havia de veure militaritzat i amb galons i tot!

A la petició, que ja comença a ser secular, demanant la catalanització dels noms dels carrers haurem d'afegir-hi, pel que hem vist, un respecte als noms originals i la seva defensa; si no qualsevol dia ens semblarà que vivim a Texas en lloc de La Garriga. I això no en nom de la democràcia —la fada moderna— sinó en honor a la senzilla i honesta veritat.

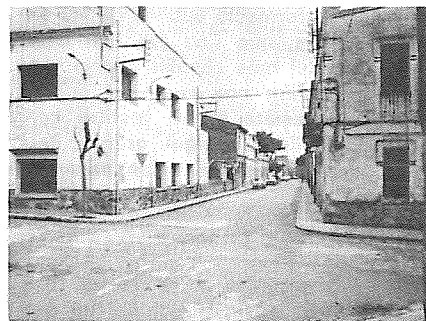
MARXISTES EN CARRO

El diumenge, dia 14 de gener, els marxistes han ocupat els carrers de la Garriga. La manifestació amb cotxes, altaveus, i gent d'un promig d'edat d'uns vuit anys, s'ha passejat amunt i avall fent Rialles. Fins i tot hem hagut de presenciar (sense intervenció de la Força Pública) com dos marxistes (en Groucho i en Chico) s'han empaitat en mig de cotxes i fent un escàndol a nivell de poble. La pel·lícula anunciada per a la tarda al Patronat, «Un día en las carreras», dels germans Marx, ha estat seguida amb interès i disfrutada per menuts i grans. Felicitem als organitzadors, col·laboradors i públic en general, però alerta: en el fons s'ha fet propaganda marxista!

Recordem que per a serveis d'urgència nocturns cal anar acompanyats d'un municipal. Per a avisos bar de la Plaça.

Comença a ser hora que el Consistori es plantegi el plantar de nou els arbres que va arrencar de forma brusca i arbitrària durant la pavimentació del carrer Llerona. També convé completar els arbres que falten en els altres carrers de la població, arbres que han mort o han estat arrencats de forma violent. Així, poc a poc La Garriga aniria recuperant la seva fesomia tradicional.

bugada neta.

F. PLA

DROGUERIA

Carrer de la Doma, 3
Tfon. 871.40.97

I FA 75 ANYS

Els Reis vénen una mica més tard que els Innocents Sort n'hi ha! Després de l'enganyifa de l'Home dels Nassos convé una certa recuperació, i el dia 5 ja tenim el muntatge en marxa. Fins i tot els més republicans aquell dia es senten monàrquics! I aquí deixem ben tranquil·la, per una vegada, la democràcia. Aquell dia, mentre sentia els altaveus no en feia gaire cas. La música en conserva més aviat m'atabala quan sona públicament. Totes les modes del marketing que aconsellen l'augment de beneficis a través de la música ambiental i la mania dels transistors —al tren, a la muntanya, a la platja, al mercat, etc.— que ningú escolta però que sembla voler representar vitalitat i energia, sempre ho he considerat com un atemptat a la llibertat individual. Què voleu fer-hi! Cada qual és cadascú.

Doncs és veritat: els altaveus feien la seva, i jo la meva. Però tot d'un plegat hi va haver canvi de panorama. Va aparèixer la «música viva»; quatre xicots garriguencs, amb quatre instruments i guarnits de debò com uns professionals de la «belle époque» encapçalaven una petita cercavila amb el gegant i la geganta ballant pels carrers del poble. La gent sortia a les finestres —tot i que el fred era viu—, obria les portes de les cases i treia el nas al carrer. Els Reis encara eren lluny, però enlloc de missatgers disfressats hi havia qui donava a l'ambient l'alegria d'un dia festiu d'una manera autèntica, espontània, natural.

No sé gaire com va anar la continuació, perquè calia anar al llit aviat. Recordo que, quan era petit, qualsevol circumstància que s'apartés del més habitual podia ser un signe de l'arribada dels Reis: una llum brillant a la muntanya, una estrella més lluminosa que les altres, un soroll a mitja nit... Tot això ha passat a la història, perquè si una cosa és certa avui és que el Misteri ha estat ofegat per la Societat de consum. Són els signes del temps amb el que tenen de bo i de dolent.

De totes maneres sempre resta, en un racó ignorat —en tenim tants de racons ignorats les persones, si ens mirem bé cap dins!— aquella il·lusió pel

paquetet que ens deixaran; en això som igual que abans. I aquest any hi ha hagut sorpresa. Eren normals les camises, corbates —ara no tant, si en Taradelles no ho anima—, mitjons, algun llibre..., però el que no és gaire freqüent és que es recordin de deixar-te una cosa que ha complert 75 anys. I és el que a mi m'han dut enguany i per això vull comentar-ho breument.

Resulta que l'any 1904 aparegué el primer número d'«En Patufet» i l'edició facsimil de la revista del 1904 al 1905 han estat els meus Reis. Tot fullejant-la he pensat de seguida amb «El Pou... calent» que encara no té 75 dies però que amb una mica de sort en pot tenir 75 vegades 75, i aneu a saber si també farà les Noces de platí. No cal perdre mai l'esperança.

Mentre me'l anava examinant descobria coses importants: el perquè del seu èxit que realment fou sorprenent perquè moltes generacions de Catalunya es formaren a través d'«En Patufet», i és que sabé trobar la fórmula màgica d'infondre una cultura popular, sense cap mena de transcendentalisme, com la cosa més natural. I això és difícilíssim.

Ho va saber fer un home, potser mai prou reconegut, el seu fundador Aureli Capmany —pare de l'escriptora actual M.ª Aurèlia Capmany— i els seus col·laboradors, que van variar amb els anys, com també ho féu la revista.

Saber trobar a cada moment els pols del país és una feina molt difícil. A mi em sembla que «El Pou... calent» no s'ha equivocat de sortida, però això no vol dir res. És molt fàcil perdre el nord. Per això els Reis al «Pou...calent» li han portat l'obsequi més apropiat: una brúixola. I mentre l'agulla oscil·la per no perdre el Nord, els col·laboradors ens hem de trencar el cap perquè la revista sàpiga donar al poble aquell to i aquell nivell que li permetin mantenir i enriquir la seva pròpia identitat.

I apa! A veure si algun dels nostres renets, pels Reis de l'any 2054, trobarà a la seva sabata o a la seva barqueta espacial, una edició facsimil d'«El Pou... calent» del 1979.

Martí Sunyol i Genís

CAN PERRIS

PORTEM AL POU

DIA 5-12-17, DIMARTS

INAUGURACIÓ DE L'ESPLAI

Atenció ciutadans: Avui, pels de la tercera edat i jubilats en general és un dia molt ple de joia i memorable, ja que és la inauguració de l'edifici que ens ha fet de l'Esplai. Aquest dia ha estat molt esperat no solament per nosaltres, sinó també per tota la població de la Garriga.

Ara ens han compensat del nostre treball de la nostra joventut, ja que també havíem posat el nostre gra de sorra.

Felicitem doncs a tots els col·laboradors d'aquest edifici. També volem la Pau i la unió, que no hi ha res millor.

Gràcies.

Antoni Abancó

En portar al Pou el recentment inaugurat Esplai no hem procedit com fins ara amb els anteriors personatges. És a dir, no hem fet una entrevista clàssica. Ja que aquest cop es tractava d'obtenir la màxima informació sobre el Casal dels Avis, hem anat primer a parlar amb dues persones directament relacionades amb la institució: El Sr. Selga, Director de l'agència de la Caixa a la Garriga, i el Sr. Casals, membre, juntament amb altres senyors de la Comissió Gestora, nomenada per l'Ajuntament per tal que organitzi l'Esplai i que impulsi, en un curt termini de temps, una Junta Gestora de l'Entitat.

Les seves informacions, sobretot les del Sr. Selga, ens han estat valuoses en tot el que es refereix a l'aspecte tècnic del local. D'elles ens ha semblat interessant destacar el següent:

- Fa dos anys que «La Caixa» va iniciar els contactes amb l'Ajuntament per a poder construir a la Garriga un Casal dels Avis, dintre la seva obra social «L'ESPLAI», la mateixa que ha construït 35 locals arreu de Catalunya.
- Com que la casa donada per en Joan Martí a la població perquè s'hi fes un Casal dels Avis, no reunia les condicions exigides, es va fer una permuta amb l'edifici que l'Ajuntament posseïa a la Plaça del Silenci.
- El terreny on està construït l'Esplai ha estat cedit gratuïtament pel Consistori a «la Caixa», en «ús de superfície», segons acord del 30 de maig de 1978.
- «La Caixa» ha pagat totes les despeses de construcció i material, que pugen quinze milions.
- Segons els acords entre l'Ajuntament i «la Caixa», el Casal dels Avis serà propietat municipal dintre de cinquanta anys.
- L'Ajuntament té l'obligació de fer-se càrrec d'una part del manteniment: la corresponent a personal de neteja, i als rebuts de llum, gas

i calefacció. «La Caixa» paga el porter, el rètol i el material que es necessiti.

- L'edificació permet ésser ampliada pel costat del pis de la casa adjacent, que és de propietat municipal. Malgrat haver-li estat demanada aquesta possibilitat, el Consistori no ha cedit més terreny.
 - El local va ésser inaugurat el 5 de desembre, però podia haver-ho estat des del juny. Traves burocràtiques van impedir-ho.
 - L'Esplai té sala de lectura, sala de jocs, sala d'actes amb televisió i està dotat de calefacció central. Aviat comptarà amb un practicant, ja que té una infermeria, i amb un servei de barber a preu mòdic.
 - Amb la inauguració de l'ESPLAI a la Garriga, desapareix l'ASVAT. La Comissió gestora de l'Esplai, no té res a veure amb la junta d'aquesta segona entitat.
 - Actualment l'Esplai té uns 580 avis inscrits, però se'n esperen molts més, ja que es calcula que a la Garriga hi ha uns 800 pensionistes.
 - «La Caixa» té tota una programació d'actes per als Esplais que s'inclouen en una filosofia, que aquests locals no són cafès, sinó llocs de convivència i de desenvolupament de moltes i variades activitats. Està oberta a totes les iniciatives dels pensionistes, per a moltes de les quals pot proporcionar personal especialitzat.
- Però el Casal és molt més qu'unes dades tècniques. Havíem d'escoltar els avis. Els personatges més importants. I els avis ens varen dir les seves opinions en una improvisada taula rodona, oberta a tots, que va tenir lloc un capvespre al seu local. D'ella n'hem tret les frases més significatives dels temes que vàrem anar tractant. Les hem seleccionat, donada la impossibilitat tècnica de reproduir íntegrament el contingut de tot el que es va parlar.

EL CASAL DELS AVIS

EL NOU LOCAL

- «És indispensable per estar a l'altura de les demés poblacions».
- «És una cosa humanitària».
- «Aquí estem com si fóssim a casa nostra».

L'ASVAT

- «L'Asvat jo la considero una societat de negoci, no patrocinada pels vells».
- «Només tenien la dèria de fer viatges i de guanyar-se força la vida, de guanyar-se els quartos».
- «La gent es va adonar compte de que els fotien els quartos».
- «Era una organització comarcal».
- «...i comercial!».
- «A la meua manera d'entendre, era una organització de Granollers que patrocinava la Falange i tota aquesta mena de gent. I jo amb això no hi estic d'acord».
- «Teníem algunes avantatges com ferrocarrils i cines a meitat de preu».
- «Això també ho tenim ara amb el carnet de pensionista, de l'Institut Nacional de Previsió, que permet, per exemple aquí a la Garriga, pagar la meitat de l'entrada al futbol».

ON ES REUNIEN ABANS

- «Ens reuníem allà on podíem!».
- «A l'estació».
- «Als bancs de la plaça».
- «A les cadires de la plaça».
- «Els baixos de l'Ajuntament no eren un local digne».
- «Era insuficient, però com que no teníem res més... Això sí que és una cosa ben feta».
- «Com que no hi havia res més..., encara gràcies».
- «Del mal, el menys, que diuen».

SITUACIÓ I DISTRIBUCIÓ DELS NOUS LOCALS

- «La situació és immillorable».
- «És al rovell de l'ou».
- «La distribució és digne dels arquitectes, ens està molt bé».

- «Això no vol dir que l'Ajuntament no podia haver donat un tros més».
- «Ja li hem demanat que cedís un tros més».
- «Opinem que és petit».
- «El més important de fer constar és que és petit».
- «Molts demanen un billar. La Caixa estava disposada a posar-lo però no hi ha lloc».
- «Només caldria tirar una paret i es podria eixamplar el pis. La solució és molt fàcil. Ja se'ls va demanar abans de construir la paret».
- «L'Ajuntament ens ha dit que quan li demostrem que és petit ja en parlarem. Demostrem-li que és petit!».
- «Hi ha dos graons a l'entrada que són del mateix color de l'enrajolat i poden provocar algun accident».
- «Un dels problemes és la circulació».
- «Ens sembla molt encertada la instància que tenim a baix per a signar demanant que no passin cotxes per aquí al davant».
- «El que han de fer és treure'ns els cotxes d'aquí al davant treure'la circulació».
- «L'ambient és el que més ens agrada».
- «La germanor».

LA QUASI TOTAL ABSENCIA DE DONES

- «Les dones no vénen perquè no tenen un lloc adequat».
- «Les dones tenen més feina a casa seva i s'entretenen més a les cases. Nosaltres quan hem acabat de dinar, ja ho tenim tot fet».
- «Quan s'han fet conferències o pel·lícules, n'han vingut moltes, de dones».

ACTIVITATS

- «Hi ha un programa general d'activitats de "la Caixa". Ja ens ho aniran comunicant».
- «El dia que es va fer cine, es va omplir tota la sala».
- «La conferència sobre alimentació ens va agradar molt».

PENSIONS

- «La societat no fa justícia amb els vells».
- «Això de les pensions és una cosa molt personal».
- «Les pensions estan molt desequi-

librades, perquè els que ens hem jubilat ara, encara, però els que es van jubilar fa uns anys, no estan gens bé».

«No està ben compensat».

Tots els avis estan força contents amb el seu local, però també tots coincideixen en que és petit. Més d'un sap l'entrellat de les enrevessades gestions des que la Caixa oferí a l'Ajuntament la construcció d'aquest Casal. Els mateixos que els relegaren als baixos de l'Ajuntament en unes condicions indignes són els que han posat entrebarcs a l'hora d'enllestir aviat el projecte de la Caixa, a la vegada que no atorgaven més espai per a l'edificació d'un nou local amb les dimensions necessàries segons la densitat de jubilats de la població. Els nostres avis estan il·lusionats amb el seu local d'esbarjo i desitgen que aquestes realitats no s'aturin a la Garriga. Com un avi ens deia el dia de la conversa, ha de ser la Generalitat —de qui tothom espera tant— la que ha de tenir cura del benestar dels seus jubilats.

Són factors significatius d'aquesta xerrada l'absència de dones al local i el quasi mutisme en el moment de parlar de la situació social del jubilat. Les pors dels anys de la garrotada estan encara molt arrelades al nostre poble.

Matilde Martínez
Francesc Viñas

GiGi

Garden Shop

**ARTICLES DE JARDI
PLANTES I MAQUINARIA**

Banys, 6

Recuperem la nostra història

ei! si pot ser

BUROTS I SOROLL 1898

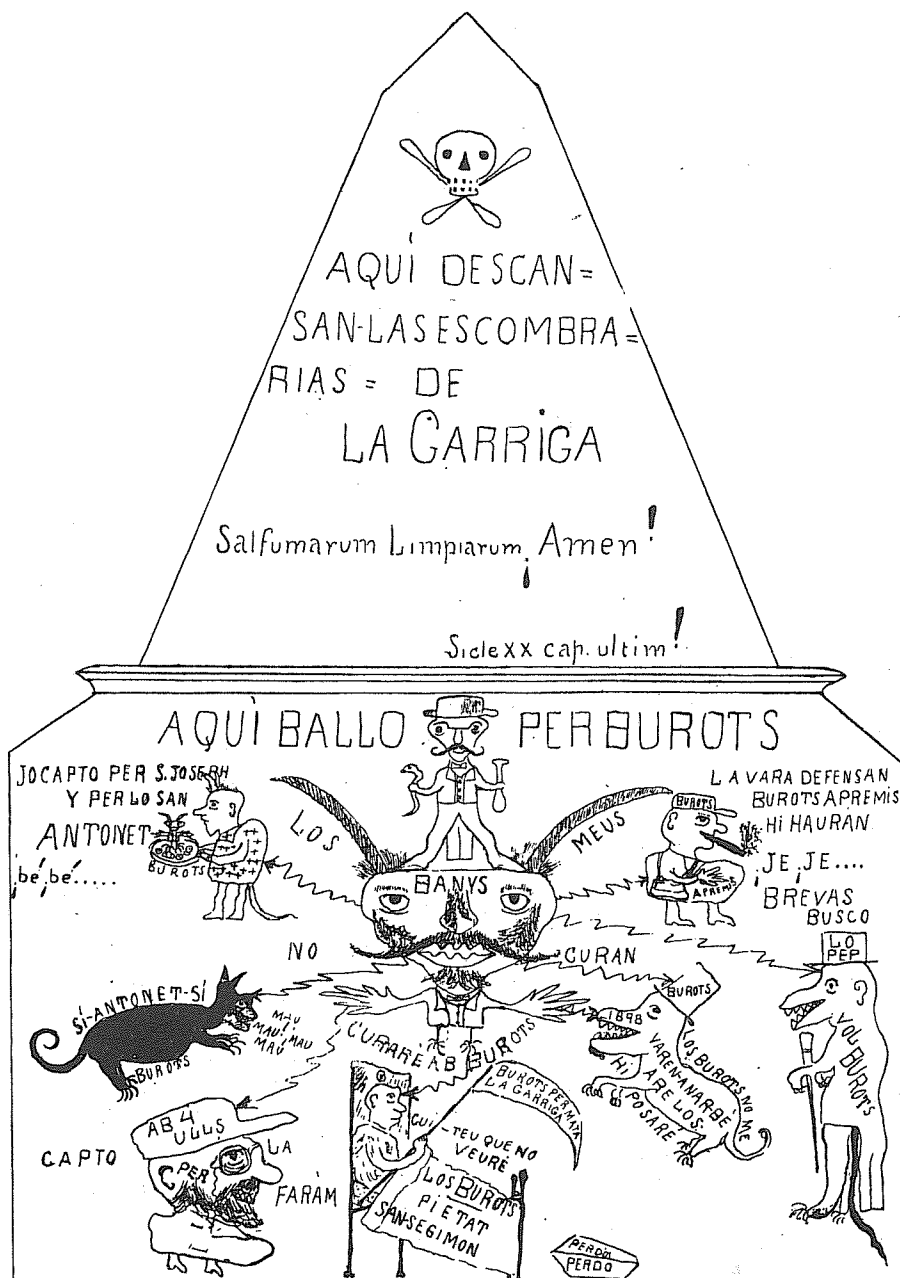
Pel que ens consta a través de la documentació de l'Arxiu municipal, les coses no devien marxar massa pacífiques per la Garriga, a mitjans de juliol de 1898. En efecte, el dia 16 tingué lloc una sessió extraordinària de la junta municipal «en vista de las circunstancias porqué atraviesa el pueblo y ante el temor de conflictos de importancia a consecuencia de la excitación de los ánimos al ver la instalación de los guardas de consumo...».

La presència dels Burots, o sigui, dels funcionaris municipals que en general estaven encarregats de cobrar els drets d'entrada de certs articles, no devia ser massa ben vista per molts dels nostres avantpassats, i això donà lloc a algun tumult d'importància que ocasionà que es concentrés a la població, i per ordre superior, la Guàrdia Civil, per si calia aplacar els ànims d'aquells exaltats garriguencs.

Donat que les coses s'ennegrien, car l'acta de la sessió continua dient: «...y deseando evitar el tener que hacer uso de la fuerza de la Guardia Civil... y por consecuencia (queriendo evitar) un día de luto en la población...» —cosa que ens fa sospitar que el mètode de repartiment de llenya és ben antic— la junta municipal, desitjà arribar a una solució ràpida i pacífica de la qüestió, com així sembla que va succeir, després de les negociacions entre les parts afectades.

Referent al tema, he pogut escoltar un testimoni i dispo de un document «subversiu» de l'època, que em semblen prou interessants per a comentar.

El testimoni és el de Josep Partegas Montpart: Aquest recorda com el seu pare, veí aleshores de l'Ametlla, explicava anys després d'aquest fet, com

CANTA I ESTIMA

un dia que baixà amb altres companys al nostre poble, es trobà que a la Plaça de l'Església hi havia una concentració on la gent cridava: No volem Burots! Segos li comentava al seu fill, les coses van anar pujant de grau i va volar algun barret d'un mosso d'esquadra. Poc més es sap d'aquest fet, llevat que el seu pare i els altres de l'Ametlla, van tocar el dos, veient que les coses començaven a anar en doina. Cal deduir per tant, que la vinguda de la Guàrdia Civil, devia ser posterior a aquest aldarull, i com a conseqüència de la impossibilitat dels mossos d'esquadra, de controlar l'avalot d'aquells dies.

El document al que m'he referit abans, me l'ha fet arribar en Josep Mas Castells, que el va trobar enmig de vells papers de casa seva, i que va cuidar molt bé de guardar. Les dimensions de l'original són 36,50 cms. x 26,50 cms., i com pot veure's per la reproducció, el dibuix simbolitza una pedra tombal dedicada a les escombraries de la Garriga. Ara bé: per a la persona o persones que es dedicaren a fer el pamflet, les escombraries són persones que apaïeixen ridiculitzades (garriguencs també), favorables aquestes a la instal·lació dels Burots.

El llibel no és res més que una conseqüència de l'agitació del moment. Qui o quins el dibuixaren i es suposa que el distribuïren? Possiblement botiguers, pagesos o menestrals que estaven en contra de la imposició d'una nova taxa, com es diu clarament en l'acta del 16 de juliol que volia fer-se

Quins estaven a favor dels Burots? Ja ho veiem: aquells que com vulgarment es diu, tallaven en aquell moment, el bacallà en el poble. En definitiva, a part de les consideracions que poden fer-se i merèixer el pamflet és tangible, però, que tant l'aldarull, com la presència de la Guàrdia Civil, com els nervis que traspuen les consideracions que es fan des de l'Ajuntament, són un reflex precís d'un enfrontament entre persones amb diferents interessos socials. Enfrontament per altra banda, que continuarà fins bastants anys després, com deixà palès «El Xàfec», primer periòdic garriguenc, que sortí durant el bieni 1914-1916.

El segle s'acabava amb enrenou. De totes maneres sembla que aquesta vegada la sang no arribà al riu. Eren altres temps.

J. G.

A l'Esplai hi havia concert, la coral Ariadna feia un recital de cançons. La sala era plena a vessar. Els oients, homes i dones ja grans, com si diguéssim —més ençà o més enllà— de l'edat dels nostres pares. A nosaltres els cantaires, ens na fet molta il·lusió aquesta cantada, i hi hem posat tot el cor. Era com retornar-los-hi, a tots ells, les cançons —tradicció i ànima de Catalunya— que gràcies a la seva tosuda perseverança, han surat per sobre les maltempades, per sobre l'odi i la repressió organitzats per ofegar la veu del nostre país.

Com podríem, ara, nosaltres, cantar «Sota de l'olm», «El rossinyol», «El noi de la Mare» i tantes altres cançons, si ells no les haguessin conservat i fet viure al redós de la llar (sobretot les de Nadal) i després a poc a poc, portar-les al carrer en cantades de Caramelles i concerts dels Cors i Orfeons?

Quan hem cantat junts «El Noi de la

Mare», totes les cares s'han endolcit i els llavis s'han obert (alguns com si resessin) i la cançó ha volat enllà, enlaire per sobre les teulades i vora els estels. I molt endins del cor hem recordat altres Nadals... de petits, de joves, de durant els tres anys de la guerra, i els dels altres anys de després, quan la nostra parla era voluntàriament aixafada, proscribida, perseguida i escarnida..., i en aquells temps, ells, els nostres pares i avis, baix baixet ens ensenyaven les cançons a casa, a vora el Pessebre..., i així hem arribat allà on som.

Jo diria, i ho crec, que el concert d'avui és dels més emotius que hem fet i farem. Era el nostre homenatge, la nostra manera de dir-los-hi «GRÀCIES» per haver-nos transmès l'essència més pura del nostre país. Procurarem ser-hi fidels.

JULIETA BUSQUETS

ENTREMALIADURA

ENDEVINALLES

Dimiteix però tornarà
quan els tions cremen
és el que sol quedar.

Qui és?

Com la plaça, també és rodó,
i queda just on abans
hi havia la nostra presó.

Què és?

Blau d'idees
Vermell de cara
i, groc de cotxe.

Qui és?

Per més que hi breguen
no l'han salvat
però per sort
no s'ha ensorrat.

Què és?

Solució: El Patronat En Surigue El Casal dels Avis Centra Jòiclops

GIMNÀS

'DO'

INICIACIÓ D'UN CURS DE DANSA-JAZZ
a càrrec de Mercè Font

Dilluns, Dimecres i Divendres
de 8 a 9 nit

Carrer RUPIT, 21

HAN MARXAT MÉS DE TRES MIL-LIONS

Fa més de 200 anys, des de la seva creació per Carles III, el 1763, que la Loteria és un fenomen sociològic important. Al mateix temps, és una considerable renda pública. Així, l'Estat, per mitjà del seu monopoli (cosa que passa a la majoria dels països) es beneficia de la creença col·lectiva en l'atzar. De la il·lusió de que la casualitat serà capaç de solucionar allò que per altres mitjans sembla impossible.

Segons les nostres indagacions, la immensa operació il·lusionística-financera de cada Nadal, aquest any ha fet jugar als garriguencs més de tres milions de pessetes. Això sense comptar els dècims que es compren fóra de la població, dels quals no en podem tenir constància.

També hem comptabilitzat unes 30 entitats cíviqes i comercials que han venut participacions i un bon grapat de les que, amb motiu de la rifa, han venut números per a cistelles, pernils i altres lots. Per altra banda, hem sabut que, al marge de la de Nadal, cada setmana es vénen a la Garriga més de trescentes mil pessetes de Loteria.

Podem afirmar que, malgrat les imprecissions, l'índex de confiança en l'atzar que hi ha a la partida, els premis han estat més aviat minsos. Garriga se'ns ha revelat prou alt... En contra no ens consta que al nostre poble hi hagués cap bitllet dels premis grossos. De les entitats, la Coral Adriadna i l'Olimpic han estat els més afortunats: un duro per pesseta. Al Bàsquet i a la Penya Blanquiazul tornen els diners. Enhora-bona tanmateix!

Cal acabar confessant que el Pou, confiant en la seva bona estrella, també ha comprat i distribuït dècims per a la rifa del «niño». Però l'atzar, aquesta vegada, no ha resultat.

Matilde

UN VOT DE CENSURA AMB ESMENA

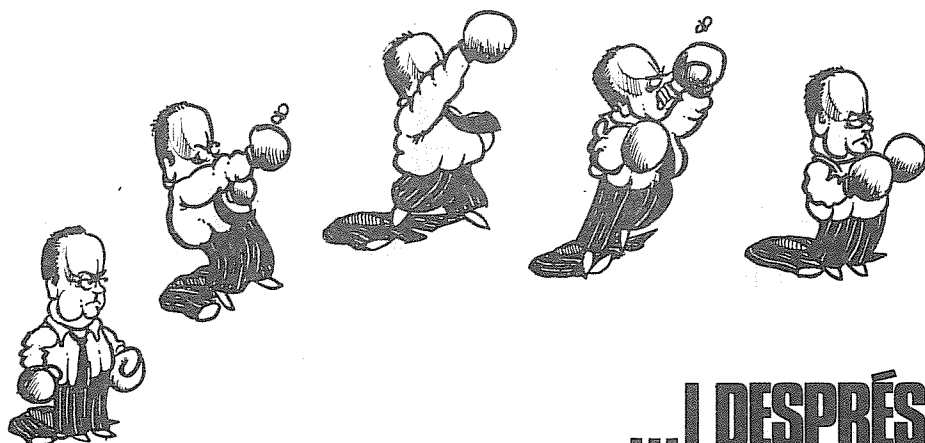
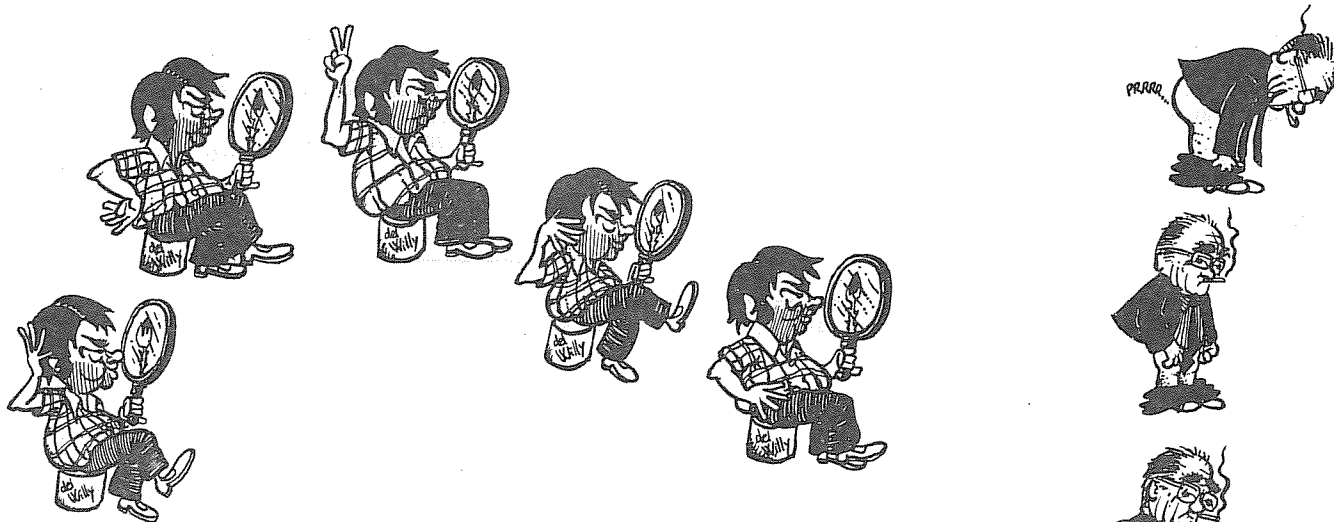
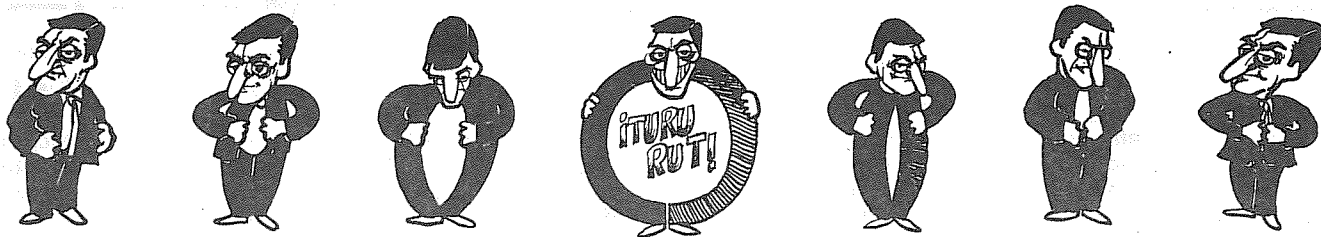
Si que anem depressa! Després del dia 6, que mobilitzà més del 70 % del cens electoral de La Garriga per anar a votar el Referendum sobre la Constitució —en una diada considerada per molts com «històrica», adjectiu que està bastant de moda— ja ens anuncien noves consultes electorals: legislatives, municipals... i aneu a saber què pot venir més encara!

Però del que es tracta no és de fer cap comentari polític, sinó comentar que la «maquinaria» de l'Administració Pública no funcionà gaire bé en el nostre poble; això per no dir que funcionà malament. Es veu que la inèrcia de tants anys de fer-nos anar com bèns ha rovellat els mecanismes. Això cal tenir-ho present en vistes a les properes eleccions; i la Junta Local del Cens en pot prendre ja bona nota.

A l'entrada del local només hi havia un esquifit Mapa-Plànol del poble, difícilment desxifrabla, amb la divisió en districtes; poca gent se'l mirava, i si ho feien no l'entenien. Semblaria lògic que es donessin les màximes facilitats als electors: un plànol gran, amb els noms dels carrers i en un lloc clarament visible. Molta gent, després de voltar amunt i avall, no sabien on havien d'anar, malgrat l'interés i l'abnegada tasca dels empleats municipals.

Un altre problema eren les pujades i les baixades, sovint inútils, per unes escales més velles que el Pou Calent! Això fou una molèstia innecessària per la gent gran o amb dificultats de locomoció. No demanem pas que posin rampes a Can Sala! però si que es pugui votar a peu pla; a peu pla i amb facilitat.

La Junta local del Cens té temps suficient per esmenar aquestes deficiències i els hi ho demanem pel bé de tots els garriguencs. «Gràcia que esperem veure concedida...». Amén.

...I DESPRÉS LES MUNICIPALS

DE VERITAT?

Diuen que per l'any nou, vida nova. La veritat és que per anar bé caldria que així fos en la majoria d'aspectes que constitueixen el nostre context socio-econòmic-polític... I al sexe, que mai no pot deslliurar-se d'aquest context, també li caldria. Sé que molts s'afanyaran a dir que ja n'hi ha hagut prou i massa de canvis en el que fa referència al sexe i fins i tot que aquests són la causa de molts dels mals que actualment patim. Naturalment hi ha hagut canvis. Si han estat suficients o no, si han estat en la direcció deguda o no, seria difícil d'establir. No obstant, encara resta una llarga llista de realitats que resulten inadmisibles es mirin com es mirin.

Encara queden parelles que es casen per a que el fill que esperen no sigui «natural»; algunes vegades sense plantejar-s'ho massa, d'altres obligats bé pels pares, bé per un d'ells dos (generalment la noia); d'altres (i potser el que és pitjor) convençuts que actuen lliurement, i també hi ha vegades que l'embaràs ha estat buscat com un argument de força destinat a obtenir dels pares un permís que d'altra forma no aconseguirien per causes tals com l'edat, classe social preparació professional o simplement perquè no els hi cau bé l'eventual gendre o nora.

Encara queden noies que perquè no poden o no volen casar-se en cas d'embaràs, avorten. Aquí el problema greu no és l'avortament en sí, sinó les circumstàncies en que aquest sol produir-se. Tothom sap que moltes noies avorten voluntàriament. El fet d'anar a Londres, França o quedar-se aquí depèn d'uns factors molt concrets: estatus econòmic i per-

mís patern (quan calia passaport). Doncs bé, *encara* queden adults que hipòcritament obliden aquesta realitat i, tot esperant que aquest no serà mai el cas de les seves filles, s'esforcen per a que res no canviï en nom d'uns valors obviament caducats.

Encara queden matrimonis que s'enganyen unilateral o bilateralment en qüestions sexuals (el clàssic «enredo») i també això fem veure que no ho sabem. L'engany no només existeix de la parella enfora sinó dintre ella mateixa; *encara* són moltes les dones que fingeixen un orgasme quan el marit els hi fa l'amor, no fos cosa que quedés defraudat, dubtós de la seva virilitat i potser se'n busqués una altra que respongués millor; *encara* són moltes les dones que no gosen manifestar les seves demandes sexuals per por de ser considerades massa «fogoses»; *encara* són molts els homes que s'esforcen per «complir» amb la muller, quan malaiades les ganes que en tenen, per tal d'evitar que aquesta sospiti.

Encara queden persones que sofreixen perquè les seves preferències sexuals són mal vistes pels qui els envolten. Per què ens preocupa tant constatar que dues persones del mateix sexe es puguin agradar i atreure físicament? On és el problema? No serà per ventura la nostra por al diferent, al nou, al desconegut? Si és així, és imperdonable seguir fent-els-hi mal.

I podríem continuar, *encara*.

Bufalilull

GUILLAMET

JOIER I RELLOTJER

Calàbria, 8

ARCADI MARÍN

PODÒLEG

Les cagarrines
d'en Lluís Comcaga

Amics:

La Garriga, crec que s'escriu així ja que tota la vida s'hi ha escrit i no pas amb "l" minúscula com ho he vist moltes vegades tan al nostre Pou... Calent com al diari Avui, ja que jo ho considero una falta d'ortografia; si es el contrari del que jo dic m'agradaria que m'expliquessin el perquè. Perquè rectificar és de savia i aprendre una cosa més no fa mai nosa. Gracies i adau-aiau.

Martí Miró

Benvolgut lector:

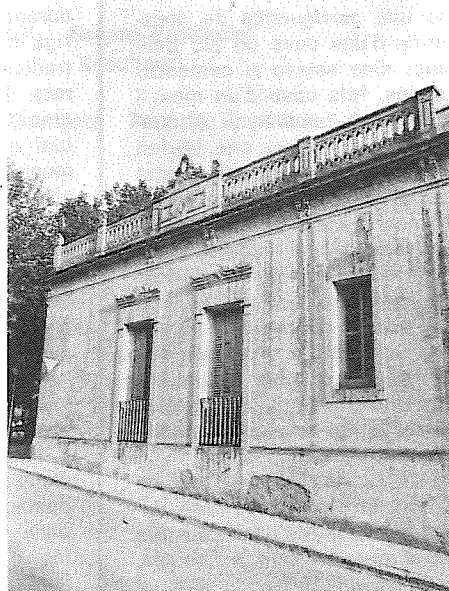
Consultat a la DEC (Delegació d'Ensenyament de Català) d'Òmnium Cultural, ens ha dit que la forma més correcta és en minúscula quan el trobem en mig d'una frase. Malgrat tot sembla ser que el tema encara es conflictiu.

NO POT ANAR NI AMB RODES

L'altre dia, a l'escola Sant Lluís Gonçaga, quan era l'hora de dinar tothom era fora i no hi havia ningú. Ens van robar tres rodes de bicicleta, i eren de dos nens de Quart de Bàsica.

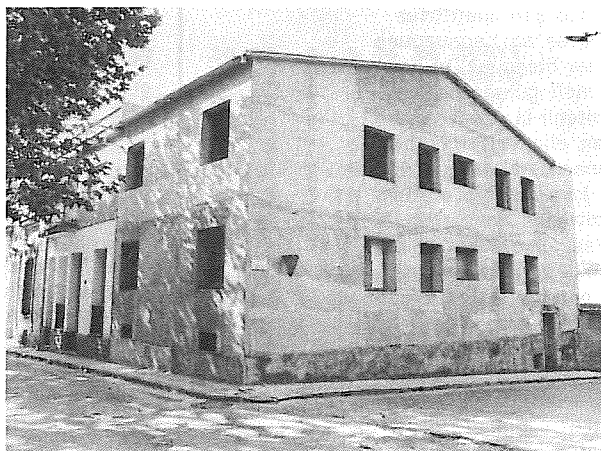
S.P. (alumne d'E.G.B.)

Al' hora de que l'ajuntament elevará el calendari de festes locals, va voler fer una consulta democrática a les centrals sindicals. (U.G.T.) (C.C.O.O.), i aquestes proposaren com a festes, l'onze de Setembre i el vintisís de Desembre, doncs bé, l'ajuntament fent el sort posar com a festa local el tres d'Agost, que es el mig de les vacances, i no es nota.

El Consistori va concedir, un any endarrera, llicència d'obres (reforma i ampliació) de la casa del Passeig, cantonada carrer de la Mina, sembla ser en contra de l'informe dels serveis tècnics.

El volum i edificabilitat permesos, establerts per les ordenances de la zona (ciutat jardí extensiva: 20 % d'ocupació, 1'6 m²/m², vivenda unifamiliar), estava saturat amb l'edifici existent, construït amb anterioritat a l'aprovació del Pla General d'ordenació, vigent des de 1966. A més a més, com es pot veure a la fotografia, és una arquitectura que podem qualificar de tronada i atempta al caràcter urbà del sector.

Amics de la revista Pou... Calent: Com que veig que totes les coses són del poble, m'atreveixo a dir la meva opinió. Sóc una garriguenca de soca-rel tractant-se d'una cosa un xic delicada; fa pocs dies estava al cementiri amb una amiga, feia cosa d'un mes i havien enterrat un familiar, i va quedar sorpresa de la manera que havien tapat la fossa. El material del costat estava a terra, cosa que ja n'he sentit d'altres. Potser que els senyors de la Funerària aprenguin una mica més de paleta, i quan posin els difuts a la fossa vagin amb més delicadesa, és vergonyós que per un poble com aquest l'Ajuntament no tingui uns paletes que tinguin cara i ulls, ja que han pujat les quotes dels nínxols, tinguin una mica de delicadesa. No és pas que la Funerària ho faci econòmic.

Això que us escric, ja no és tant de safareig i bugaderes, que és més delicat. Perdoneu les faltes però com que fa tants anys que no vaig a l'escola, quasi bé no m'enrecordo. Espero el pròxim número veure'm atesa. Doncs endavant.

Amb tot l'afecte,

Griselda Padrós

TELÈFONS I CABINES

He tingut necessitat de parlar amb un client i vint «duros» m'ha costat sols per dir-li: no em sent?... Telèfons industrial és aquell que no controles el que dius no saps quant val i les xifres creixen soles. Una xarxa de cabines instal·lades pels carrers seran la nostra ruïna si no les afinen més. En diuen draga-monedes perquè són apetitoses i d'elles no t'ennuegues ni per blanques, ni per rosses. La molt goluda cabina mantenir-la costa cara, quan ella vol vitamines monedes draga que draga. Un jove de dins sortia mentre es desesperava, potser diners no tenia mes... amb la cara pagava. Ell passant es va creuar dient-me com advertència: amb molts «duros» parlarà però colm's de paciència. Paciència jo bé tenia pagant augments de tarifa mentre accions adquiria aquell «manso» del «Califa».

Ramon Mercader

Com a molts pobles de Catalunya, durant les festes nadalenques la Garriga ha comptat, un any més, amb la tradicional representació dels **Pastorets**. De nou s'ha desencadenat l'engranatge perquè es produís tot el ritual que va des de la preparació del muntatge —la selecció de l'obra no ofereix grans problemes, el tema sempre és el mateix— fins a la complença del públic amb la sornegueria dels pastors, el triomf de l'àngel sobre satanàs o la culminació, amb l'estampa de l'adoració, curulla d'aplaudiments.

L'origen més llunyà d'aquestes representacions nadalenques el trobem a l'Edat Mitjana lligat a les celebracions religioses. L'aspecte inicial més destacat és la intercalació, en el text oficial de la litúrgia de les grans festes, d'algun fragment o expressió que facilités el diàleg entre els oficiants.

Era una manera de donar més solemnitat a les grans diades. (Fins fa uns anys les celebracions catòliques dels dijous i divendres sants garriguencs mantenien aquesta tònica para-teatral). Al llarg del temps, a mesura que s'hi afegiren progressivament nous personatges, es passà, en un intent de fer reviure el text, de la senzilla lectura dialogada a la teatralització. Els intèrprets, primer només foren els clergues o servidors eclesiàstics i més tard s'incorporaren els laics. Les representacions, amb una escenografia adequada segons les necessitats, començaren a l'interior de l'església i acabaren per fer-se a les places. Encara que no s'ha esbrinat del tot s'ha parlat molt de la interinfluència entre aquestes representacions i la pintura medieval. Sembla ser que la distribució dels actors en els cadafals construïts a les esglésies no variava gaire de la situació dels personatges en els frescos dels convents i monestirs. Successivament les escenificacions anaren en augment arreu d'Europa fins a poder parlar avui dels cicles de Pasqua de Nadal, de les Vides dels Sants, etc. Catalunya és un dels pobles més rics en aquest tipus de teatre primitiu.

Fou a l'entorn de les festes de Pasqua que sorgiren les mostres primitives del teatre religiós —«a qui busqueu» pregunta l'àngel a les tres Maries, en arribar al sepulcre, en els primers textos dialogats—. De la mateixa

ELS PASTORETS

manera, posteriorment, s'iniciaren les escenificacions dels misteris de Nadal —«a qui busqueu» diu l'àngel als pastors, també—. Encara que el textos eren força fidels als temes bíblics, les representacions s'efectuaven fent servir tota mena d'elements escenogràfics grandiloqüents, amb tota classe de muntatges espectaculars (escenaris múltiples, trucatges, grans cadafals, etc.), amb el respecte rebombori. Les prohibicions eclesiàstiques no es feren esperar. Al final de l'Edat Mitjana, coincidint amb una nova concepció del món, les representacions van anar essent més escadusseres. La tradició, però, ja havia arrelat i era difícil anorrear-la. Novament no és fins al segle passat que de mica en mica pren una forta embranzida la teatralització —ara en escenaris a la italiana tal com els coneixem— d'aquestes peces populars-religioses.

Els diversos Pastorets que avui coneixem són fills de tota aquesta trajectòria; concretament de les antigues escenificacions nadalenques. Si bé conserven íntims lligams amb els temes religiosos, dominants al llarg de l'obra, no els hi falten «blancs» elements profans per arrodonir la moralitat inclosa amb candor (triomf del bé sobre el mal) en aquest tipus de rondalla escenificada. Els garriguencs coneixem sobretot **Els Pastorats**, més o menys adornats, d'en Folch i Torres. També ha estat una variació d'aquesta obra la que hem pogut veure a l'escenari del Patronat amb el teatre ple de gom a gom. Per això un grup d'entusiastes garriguencs han maldat perquè la posta en escena reeixís plenament. Malgrat que la innovació audiovisual (diapositives, filmets, coral) no assolís la funció desitjada i la interpretació fos molt desigual en personatges puntuals, l'espectacle va acomplir la seva finalitat, llevat també, de les excessives i tronades matisacions catequètiques. El nombrós públic, a més dels aplaudiments finals, aplaudí força les intervencions intercalades de la Coral Ariadna, així com les dels moments més brillants dels actors.

Amb renovats ànims esperem que també enguany **Els Pastorets** tornin puntuals a la cita de la nostra tradició cultural.

F. V.

BÀSQUET

Resultats

Jugats	Guanyats	Perduts	Empatats	Classificació
12	4	8	0	9

La finalitat d'aquest equip és trobar en l'esport un medi d'esplai, per això, una valoració dels resultats cal que quedi sempre en segon terme.

HOQUEI PATINS

Resultats

	Guanyats	Perduts	Empatats	Classificació
CADETS	2	2	0	4
INFANTILS	3	0	1	1
ALEVINS	5	0	1	1
BENJAMINS	0	6	0	10

Els promotors de l'hoquei a la Garriga, volen furnir bons jugadors per tal de preparar un bon equip pel futur. Com veureu els infantils i alevins obtenen ja uns bons resultats, temps a venir aquests xicots que han après de patinar molt aviat podran configurar un bon equip capaç de seguir l'excel·lent trajectòria dels equips catalans en aquest esport.

PATINATGE

Un bon grup de noies (50), han realitzat les proves per tal d'assolir la categoria d'«estrelles» i, així, poder participar en el Campionat de febrer. Ara, cal veure com passen la propera prova.

Cal destacar les puntuacions obtingudes per la Marta Pujol, la Cristina Gibaja i l'Anna Cors.

MUNTANYA - ESQUÍ

El Centre Excursionista ha organitzat un curset d'esquí que s'està realitzant aquests dies a La Molina, patrocinat per l'A.E. Granollers i el C.E. Garriguenc.

HANDBOL Segona Provincial

Resultats

Jugats	Guanyats	Perduts	Empatats	Classificació
13	11	2	0	Primer i destacat

Els nostres representants sempre fan un bon paper. Aquest any hi ha ganes de pujar a primera. Si l'any passat hi va anar ben just, aquest, amb el reforç d'en Galan i d'en Baños, sembla que la cosa pot anar molt millor.

Tercera Provincial

Classificació

segon

Amb aquets equip es pretén oferir un lloc de rodatge a juvenils que pugen amb el reforç dels veterans que ja no són al primer equip. Els resultats són, com veieu, satisfactoris.

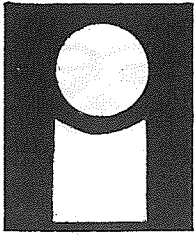
Juvenils

Han perdut tots els partits. El que interessa, però, és veure com els joves garriguencs tenen un lloc on començar a practicar l'esport. Vist això, podem afirmar que el resultat és tan satisfactori com els dels equips superiors.

FUTBOL

1	GRAMANET	20	12	5	3	46	28	29411
2	VIC	20	12	4	4	40	25	28410
3	VILAFRANCA	20	12	3	5	38	30	2747
4	SANT CELONI	20	10	5	5	50	34	2543
5	IGUALADA	20	8	7	5	38	22	2345
6	GRANOLLERS	20	8	7	5	36	36	2345
14	MONTCADA	20	5	5	10	29	43	15-5
15	OL. GARRIGA	20	6	1	13	40	48	12-5
16	VALLS	20	1	3	16	23	69	5-17

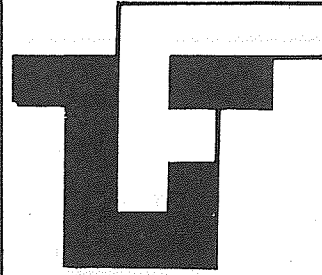
Això d'estrenar categoria no ens ha provat. Anem a la cua. Ara bé quan guanyem ho fem amb golejada, com el Barça. La diferència entre els gols que ens han fet i els que hem fet és petita. Això vol dir que si fem els gols més quan ens convingui i no quan ens vagi bé, anirem millor.

PINTOR P. IGLESIAS

Baños, 12
Teléfono 871 49 36
LA GARRIGA

tapissats ferran

Taller:
Ramón Pareras, 5
Tel. 871 45 75

Particular:
Tel. 871 49 43

PAPERERIA

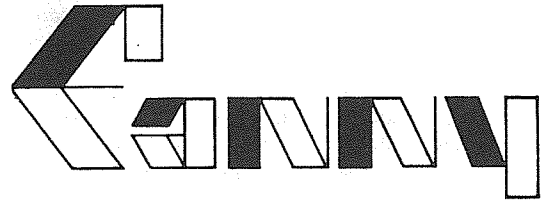
LLIBRERIA

JOGUINES

**OBJECTES
DE REGAL**

CALÀBRIA, 104
TELÈFON 871 47 74

Digna

LLENCERIA FINA

C/ CARDEDEU, 22

TOCINERIA

Julia

Banys, 49
Tel 871 46 93
LA GARRIGA

PUB/DISCOTECA
SALA DE FIESTAS
C/ de La Amalú
Km 5,421

ambiente juvenil

PUB

abierto a partir de las seis de la tarde

Calabria, 13

FRANKFURT

abierto todo el día

YAU_YAU

QUEVIURES I BOTIFARRES

C'AN TORRENTS

Avda. Onze de Setembre, 86

JOIER I RELLOTJER

PADRÓS

Centre, 14